

Nr 47.

Af herr **Eklund**, i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till förordning om ändrad lydelse af 3, 8, 41 och 58 §§ i förordningen den 18 september 1908 angående stämpelafgiften.

Väl kunde införandet af arfsskatten anses vara en direkt följd af de s. k. urtima löfterna, ett af de få områden för öfrigt, där dessa löften blifvit i praktiken omsatta; men en arfsskatt hade dock redan därförinnan framstått såsom ett skattepolitiskt önskemål. Så hade vid 1892 års lagtima Riksdag en motion väckts inom Första kammaren om en väsentlig höjning af bouppteckningsstämpeln, och vid urtima Riksdagen samma år dels förnyades samma motion, dels väcktes en annan motion om progressiv arfsskatt.

I skrifvelse den 27 september 1892 uttalade Riksdagen såsom sin mening, att arfsskatten vore den skattetitel, som företrädesvis ägnade sig för tillämpningen af det progressiva beskattningssystemet. Riksdagen uttalade sig visserligen icke om, huru långt man i berörda afseende borde gå, men ansåg rättvisa och billighet fordra, dels att de smärre förmögenheterna fritogos, dels att tillbörligt afseende fästes vid andra på skatteförmågan inverkan förhållanden.

Sedan Riksdagen sålunda utstakat riktlinjerna för den blifvande skattelagstiftningen, tillsattes år 1893 en kommitté, hvilkens arbete i hufvudsak blef grundläggande för 1894 års arfsbeskattning.

Genom 1894 års stämpelförordning äro fastslagna två betydelsefulla principer för här berörda beskattning, i det att densamma dels, i motsats mot den gamla bouppteckningsstämpeln, grundas på arfslottens belopp, dels är progressiv i två afseenden, nämligen såväl efter arfslotts storlek som efter skyldskapsgrad.

Utan tvifvel måste det anses hafva varit välbetänkt att år 1894 endast med stor varsamhet uttaga det första steget på ett nytt område. Det gällde nämligen å ena sidan för lagstiftaren att förskaffa sig erfarenhet angående den nya skatten, å andra sidan för den skattebetalande allmänheten att vänja sig vid ett helt nytt betraktelsesätt i afseende på beskattningen af arf. Säkerligen hafva de synnerligen låga procent-satserna och den allt annat än våldsamma progressionen verkat därhän, att icke blott de nu gällande arfsskattebestämmelserna utan svårighet vuxit in i det allmänna medvetandet, utan äfven att man allmänneligen funnit tiden vara inne att ytterligare framgå på den år 1894 inslagna vägen.

I riktig uppfattning häraf har Kungl. Maj:t nu framlagt förslag till en ganska väsentlig utvidgning af arfsskatten, och däråt synes ur synpunkten af en sund utveckling af vårt skatteväsen endast kunna lämnas det fullaste erkännande. Med all rätt vänder sig i det stadsrådsprotokoll, som åtföljer propositionen, herr finansministern mot dem, som af fruktan för »att göra ett alltför stort språng i utvecklingen», möjligen skulle vara räddhågade att uttaga ett kraftigt steg i detta afseende. Han anför utlandets exempel och åberopar därjämte ett annat skäl, som synes »tala för en icke oväsentlig ökning af denna stämpelskatt». Herr finansministern yttrar:

»Af det stora flertalet skatteformer torde få kunna sägas vara stadda i en sådan jämn och naturlig utveckling som arfsskatten. I mån som kapitalbildningen inom Sverige fortgår, bör denna skatt äfven för vårt land komma att ökas i betydelse icke så litet utöfver hvad nu är fallet».

Om af dessa anledningar det är uppenbart, att en väsentlig utveckling af arfsskatten kan och bör påfordras, så understryker herr finansministern i det följande ännu mera detta genom framhållande af ännu en synpunkt. Han påpekar nämligen, »att täta rubbningar af skatter i allmänhet medföra stora olägenheter på flera områden». Denna synpunkt bör uppenbarligen leda därtill, att, när en utveckling af arfsskatten göres, det bör tillses, att utvecklingen blir så kraftig, att antagas kan, att man under afsevärd tid framåt må kunna undvika en ny rubbning af denna skatt.

Då därtill af herr finansministern jämväl framhålles, att beträffande skatt å förmögenhet »icke något bättre tillfälle till dylik beskattning torde kunna uppsökas än då förmögenheten genom arf eller testamente öfvergår i ny ägares hand», så torde knappast flera skäl behöfva framdragas för den åsikten, att tiden nu är inne för arfsskattens mycket väsentliga höjning.

När det nu gällt att i förslaget tillämpa här relaterade, enligt mitt förmenande, fullt öfvertygande synpunkter, synes man emellertid icke hafva utgått från de förhållanden, som kunna föreligga på grund af erfarenhet med afseende på de beskattades skatteförmåga, möjligen förefintliga svårigheter vid uppskattning och vid skatteindrifning m. m., tilläfventyrs kända försök att kringgå beskattningen o. s. v. Herr finansministern yttrar: »Vid anordnande af de nya skatteskalorna har jag utgått därifrån, att arfsskattens ökade afkastning borde, för såvidt icke vid utmätandet af skatten sådant skulle befinnas allt för betungande, uppgå till ungefärligen brutto 3,000,000 kronor.» Man har sålunda, utan att framlägga några skäl, hvarför just nämnda belopp skulle vara gränsen, hvilkens öfverskridande skulle »befinnas alltför betungande», utgått ifrån, att man af arfsskatteökningen väntade, att tre miljoner kronor skulle inflyta i statskassan, och sedan har man därefter proportionerat sig till skatteprocent och progressionsgräns.

Med ett så begränsadt mål för ögonen kan det utan tvifvel icke anses annat än ganska naturligt, att man förfarit så som i den kungl. propositionen gjorts. Men, äfven om icke annan utredning göres, bör man dock taga hänsyn å ena sidan till de af herr finansministern med styrka framhållna skälen för en kraftig utveckling af arfsskatten och å andra sidan därtill, att arfsskatten med dess principiella grunder numera så ingått i vårt folks medvetande, att man allmänligen synes anse en betydande förhöjning af procentsatserna vara fullt på sin plats.

Då jag sålunda håller före, dels att arfsskattens förhöjning bör vidtagas utan att hänsyn toges till ett i afseende å beloppet så begränsadt mål, som af den kungl. propositionen framgår, dels att höjningen bör kunna göras kraftigare än i propositionen, och då jag därtill icke är fullt tillfredsställd med den skäligen godtyckliga progressionen i propositionen, vill jag här framställa ett utkast till en annan progressionsmetod.

Min förnämsta anmärkning mot själfva progressionsmetoden i den kungl. propositionen är att genom de föreslagna skalorna olämpliga språng i stegringen uppstå.

När det gäller att framställa en progressionstariff för beskattning, hvilket, matematiskt taget, är ett med zontariffsspörsmålet likartadt problem, gäller det att i möjligaste mån framställa skalan så, att skatten växer *kontinuerligt* d. v. s. utan språng. Exempelvis böra två på hvar-

andra följande kapitaldifferenser icke åstadkomma skattebelopp, som alltför mycket differera. Om såsom i den kungl. propositionen hänsyn till denna fordran icke tages, begås relativt ganska stora orättvisor, utan att detta på minsta sätt betingas af förhållandena.

Jag vill åskådliggöra detta genom ett exempel:

Enligt den kungl. propositionen medför ett arf af

94,000 kronor en skatt af	kronor 2,820: —
99,999 " " "	" 2,999: 97
100,000 " " "	" 3,200: —

Medan sålunda af en jämförelse mellan de två första fallen framgår, att en ökning i arfvet af i det närmaste 6,000 kronor endast medför en skatteökning af ej fullt 180 kronor (2,999: 97 — 2,820), visa de bägge senare fallen, att endast en enda kronas ökning af ett arf kan åstadkomma en skattetillväxt af fullt 200 kronor. Att arfvet i senare fallet är en (1) krona större, medför för arftagaren 200 kronors förlust.

Liknande är förhållandet vid alla dylika gränfall i den kungl. propositionens skatteskalor.

Det är så mycket mera förvånande, att i nu föreliggande proposition bibehållits denna föråldrade progressionsmetod, med språngvis stegring, som i den skatteprogression, hvilken bestämts i inkomstskatteförordningen, nödig hänsyn tagits till här påvisade omständigheter, i det att skatten fortlöper i kontinuerligt stegrad serie med stegringen af inkomsterna.

Inga som helst tekniska svårigheter möter det heller att så omforma bestämmelserna om skattesatsernas storlek i förhållande till arfsbeloppen, att diskontinuitet förebygges och att sålunda i intet fall en ökning af arfsbeloppet — i stället för att vara en fördel — blir en direkt förlust. Visserligen kunde, rent matematiskt sedt, med lätthet en tillfredsställande matematisk formel uppställas, men målet kan äfven vinnas genom att uppställa en skala, enligt hvilken *skilda delar af arfslotten beskattas olika*; den lägsta delen med lägre procentsats och därefter hvarje del af arfvet med en allt högre procentsats.

Jag tager mig här friheten meddela ett exempel på en dylik skala, som medför kontinuerlig och därmed rättvisare beskattning, framhållande därvid, att gifvetvis genom modifikationer i progressionen hvilken stegring som helst lätteligen kan åstadkommas.

Vid exempelts uppställande har jag utgått från, att alla belopp under 1,000 kronor skulle vara fria från arfsskatt och att de lägre beloppen skulle få lägre, de högre beloppen högre beskattning än enligt

den kungl. propositionen. Vändpunkten i detta afseende inträder vid ett arf på 15—25,000 kronor.

En dylik skala skulle kunna på följande sätt uppställas:

90 öre		} för hvarje fulla 100 kr. af den del af arfs- lotten, som öfverstiger	1,000 kr., men ej		2,000 kr.
1 kr. 20	„		„	„	2,000
1	„ 50	„	„	4,000	6,000
1	„ 80	„	„	6,000	8,000
2	„ 10	„	„	8,000	10,000
2	„ 40	„	„	10,000	12,000
2	„ 70	„	„	12,000	15,000
3	„	„	„	15,000	20,000
3	„ 30	„	„	20,000	25,000
3	„ 60	„	„	25,000	40,000
3	„ 90	„	„	40,000	55,000
4	„ 20	„	„	55,000	75,000
4	„ 50	„	„	75,000	100,000
4	„ 80	„	„	100,000	150,000
5	„ 10	„	„	150,000	225,000
5	„ 40	„	„	225,000	325,000
5	„ 70	„	„	325,000	450,000
6	„	„	„	450,000	600,000
6	„ 30	„	„	600,000	800,000
6	„ 60	„	„	800,000	1,000,000
6	„ 90	„	„	1,000,000	1,500,000
7	„ 20	„	„	1,500,000	2,000,000
7	„ 50	„	„	2,000,000	2,500,000

Gifvetvis erfordras, därest bevillningsutskottet skulle anse här framkastade tanke förtjänt af beaktande, en utredning angående denna metods konsekvenser och särskildt angående dess ekonomiska resultat. Men med hänsyn till det förefintliga ganska fullständiga statistiska materialet, torde en sådan utredning icke erfordra alltför lång tid. Skulle bevillningsutskottet fästa afseende vid denna tanke, lärer utskottet icke underlåta att, därest företagen utredning utfaller gynnsamt, själfv framkomma med förslag i detta syfte.

För det fall emellertid att bevillningsutskottet skulle anse, att sådana åtgärder skulle alltför mycket fördröja detta ärende, i all synnerhet i fall därigenom hela reformen måste uppskjutas till annat år, anser jag mig böra inskränka mig till yrkandet på gränsernas uppflyttande i alla de tre klasserna.

Alltför höga progressionsbegränsningar inom de olika klasserna skulle, såsom herr finansministern anmärker, »verka såsom rena paradnummer», enär de icke skulle stå i rimlig proportion till våra »relativt taget små förmögenheter». Granskar man den statistik öfver stora arfsandelar, som åtföljer propositionen, skall man finna, att de mycket stora arfsandelarna äro relativt mycket få. Sålunda finner man, att under de tre åren 1906—1908 funnits följande antal arfslotter på en miljon eller däröfver:

Arfsandelar.	Klass I.	Klass II.	Klass III.
1,000,000—1,500,000	5	—	—
1,500,000—2,000,000	6	1	—
2,000,000—3,000,000	3	—	1
3,000,000 och däröfver	5	—	—

Å ena sidan bör härvid beaktas, att en fortsatt progression bör kunna tillföra statsverket en ytterligare ökning i inkomst och att personer, som genom arf bekomma så stora rikedomar, väl kunna anses böra på ett kraftigt sätt bidra till statens utgifter. Å andra sidan kan progressionen icke drivas därefter, att konfiskation kan anses föreligga. Då därtill kommer, att, som ofvan visats, de största förmögenheterna icke äro synnerligen talrika, har jag föreställt mig, att progressionsgränserna inom de tre klasserna borde kunna vara:

6 procent — 12 procent — 24 procent.

Jag har under denna förutsättning gjort följande tillägg till de i den kungl. propositionen föreslagna skalorna:

Klass I. För andel

3 kr.	80 öre	för hvarje fulla 100 kr. af andel, som uppgår till	325,000 kr.	men icke öfver	450,000 kr.
4 "	"	"	450,000 "	"	600,000 "
4 "	30 "	"	600,000 "	"	775,000 "
4 "	60 "	"	775,000 "	"	975,000 "
4 "	90 "	"	975,000 "	"	1,200,000 "
5 "	20 "	"	1,200,000 "	"	1,450,000 "
5 "	60 "	"	1,450,000 "	"	1,725,000 "
6 "	"	"	1,725,000	och därutöfver.	

Klass II. För andel

7 kr.	80 öre	för hvarje fulla 100 kr. af andel, som uppgår till	320,000 kr.	men icke öfver	375,000 kr.
8 "	"	"	375,000 "	"	440,000 "
8 "	30 "	"	440,000 "	"	515,000 "
8 "	60 "	"	515,000 "	"	605,000 "
8 "	90 "	"	605,000 "	"	710,000 "
9 "	20 "	"	710,000 "	"	835,000 "
9 "	50 "	"	835,000 "	"	985,000 "
9 "	80 "	"	985,000 "	"	1,160,000 "
10 "	20 "	"	1,160,000 "	"	1,360,000 "
10 "	60 "	"	1,360,000 "	"	1,585,000 "
11 "	"	"	1,585,000 "	"	1,835,000 "
11 "	50 "	"	1,835,000 "	"	2,110,000 "
12 "	"	"	2,110,000	och därutöfver.	

Klass III. För andel

15 kr.	50 öre	för hvarje fulla 100 kr. af andel, som uppgår till	215,000 kr.	men icke öfver	260,000 kr.
16 "	"	"	260,000 "	"	310,000 "
16 "	30 "	"	310,000 "	"	370,000 "
16 "	60 "	"	370,000 "	"	445,000 "
16 "	90 "	"	445,000 "	"	535,000 "
17 "	20 "	"	535,000 "	"	645,000 "
17 "	50 "	"	645,000 "	"	775,000 "
17 "	80 "	"	775,000 "	"	925,000 "

18 kr. 10 öre	för hvarje fulla 100 kr. af andel, som uppgår till 925,000 kr. men icke öfver 1,000,000 kr.				
18	„ 40	„	„	1,000,000	1,200,000
18	„ 80	„	„	1,200,000	1,425,000
19	„ 20	„	„	1,425,000	1,675,000
19	„ 60	„	„	1,675,000	1,900,000
20	„	„	„	1,900,000	2,200,000
20	„ 40	„	„	2,200,000	2,525,000
20	„ 80	„	„	2,525,000	2,875,000
21	„ 20	„	„	2,875,000	3,250,000
21	„ 60	„	„	3,250,000	3,650,000
22	„	„	„	3,650,000	4,075,000
22	„ 50	„	„	4,075,000	4,525,000
23	„	„	„	4,525,000	5,000,000
23	„ 50	„	„	5,000,000	5,500,000
24	„	„	„	5,500,000	och därutöfver.

Om dessa tillökta skalor med deras högre progressionsgränser tillämpas på den nyss återopade statistiken öfver stora arfslotter under de tre sammanslagna åren 1906—1908, erhålles följande sammanställning öfver det ekonomiska resultatet af den af mig här förslagsvis gjorda skatteökningen.

K l a s s	Arfsbelopp öfver den kungl. propositionens maximigränser	Arfsskattebelopp		Skatteökning
		enligt detta förslag	enligt propositionen	
I	61,448,900	3,405,527	2,457,956	947,571
II	7,230,900	689,285	578,472	110,813
III	4,813,400	885,642	770,144	115,498

Summan af dessa skatteökningar under de tre sammanlagda åren utgör 1,173,882 kronor, hvilket gör 391,294 kronor för hvarje år.

Till i rundt tal 400,000 kronor torde sålunda den af mig här uppsatta moderata höjningen för de högre arfslotterna uppgå, ett belopp som med de större förmögenheternas naturliga ökning helt visst kommer att i framtiden ytterligare växa.

Gentemot den af mig tänkta förhöjningen af de högre skattesatserna kunna, liksom gentemot hvarje hög skattesats, två väsentliga invändningar göras.

För det första är det tydligt, att det kan möta ganska stora svårigheter, särskildt då arfvet utgöres af fast egendom eller af medel, som äro fastlåsta i en affär, att för skattens gäldande ur egendomen eller affären lösgöra de för skatten erforderliga ganska betydande kontanta belopp, ett förhållande som jämväl vunnit beaktande i den kungliga propositionen utan att dock för det närvarande föranleda förslag till lagbestämmelse.

Att utan vidare af en person, som, saknande kontant kapital, fått i arf öfvertaga en kanske skuldyngd jordegendom, utkräfva en arfsskatt, uppgående till vida mera än ett eller ett par års afkastning, skulle kunna medföra arftagarens ekonomiska undergång. Å andra sidan skulle han i allmänhet kunna antagas blifva i stånd att reda ut de med öfvertagandet af den ärfda egendomen förenade kostnaderna, därest han finge betala arfsskatten i vissa årsposter.

Jag har därför föreställt mig, att det vore i öfverensstämmelse med billighet och lämplighet, om såsom ett komplement till den af mig tänkta förhöjningen ett nytt stadgande i stämpelförordningen gjordes, enligt hvilket bestämdes, att vid fall, där stämpel för bekommet arf öfverstege 3 procent af arfvet, arftagaren skulle, mot godkänd borgen eller annan säkerhet, kunna medgifvas att gälda arfsskatten i flera årsposter.

Emellertid gäller det särskildt beträffande arf i fast egendom, att svårigheter för erläggandet af arfsskatten kunna inträda äfven vid ganska små arf. För sådana fall synes utan olägenhet kortare uppskof, efter domstolens pröfning, kunna beviljas mot ställande af godkänd borgen eller annan säkerhet.

Med de två stadganden, som nu af mig framhållits, torde skatteökningens tryck i icke oväsentlig mån hafva minskats.

Den andra invändningen med förhöjningen af arfsstämpeln har jämväl framhållits af herr finansministern och gäller den ökade anledningen till lagens kringgående, som kan anses ligga i en skattehöjning af denna art. Ett sådant kringgående kan lättast tänkas ske därigenom, att arflåtaren med varm hand — »donatio mortis causa» eller på annat sätt — skänker bort egendom.

I England med dess utvecklade arfsskatteinstitut hafva redan år 1881 införts vissa bestämmelser, som i berörda hänseende anses betryggande. Hos oss inskränkte sig 1893 års kommitterade till att för gåfva föreslå tre fasta skattesatser, motsvarande ungefär medelvärdet af de progressiva satserna för arf inom motsvarande skyldskapskategorier, hvarjämte för gåfva af fast egendom en lagfartsstämpel föreslogs bibehållen. De af kommitterade föreslagna skattesatserna för gåfva blefvo emellertid icke antagna, hvarför vår gällande stämpelförordning, beträffande gåfva af fast egendom, endast känner lagfartsstämpel på 60 öre eller 1 krona 60 öre per 100 kronor, beroende på om gifvare och mottagare stå i visst skyldskap till hvarandra eller icke, och i fråga om gåfva af lös egendom, där i undantagsfall afhandling om sådan gåfva göres, liknande stämpelafgift som sagda lagfartsstämpel.

Att detta icke är tillfredsställande och att det icke är tillfyllestgörande för att råda bot för eventuellt kringgående af lagen, är uppenbart.

Med full uppfattning härom har herr finansministern ställt i utsikt ett för en kommande riksdag framlagdt lagförslag i sådant syfte som här ifrågasättes, och han anser icke någon fara föreligga i ett uppskof, alldenstund ett exempelvis nästa år fattadt beslut skulle kunna anses gälla åtminstone alla under ett år före beslutet gjorda gåfvodispositioner.

Framtiden är emellertid alltid oviss, och mig synes, att vissa åtgärder redan nu skulle kunna vidtagas för att åtminstone i någon mån vinna berörda komplettering af stämpelförordningen. Vål håller jag före, att för fullständiga och betryggande bestämmelser mot kringgående af arfsskatten genom gåfva erfordras ändringar af civillags natur. Ett steg i denna riktning vore, att i 9 kap. 1 § ärfdabalken införa stadgande därom, att vid bouppteckning uppgift bör lämnas jämväl om gåfvodisposition, som den aflidne gjort inom viss tid före dödsfallet. Men i afvaktan på de förslag, som kunna väntas, torde, i synnerhet om skattesatserna än vidare höjas, redan nu böra vidtagas en åtgärd, hvarigenom det blefve möjligt att, försåvidt en viss tid före dödsfallet gjord gåfvodisposition kommer till vederbörande myndigheters kunskap, sådan gåfva bör i så måtto inräknas i arfsmedlen, att den såsom sådana medel stämpelbelägges.

Herr finansministern ifrågasätter en tid af »öfver ett år» före dödsfallet, och han omnämner såsom maximum fem år. För min del föreställer jag mig, med hänsyn till den kommande lagstiftningen i ämnet, hvilken antagligen torde komma att innebära flera års fast-

ställande, att för närvarande ett år kunde anses tillfyllest. Det gäller ju allenast en provisorisk åtgärd, afsedd att gälla till dess, att en fullständig lagstiftning i detta afseende genomförts.

Lämpligast torde ett stadgande, sådant jag tänkt mig, kunna införas såsom en ny punkt under 8 § 2 mom. i stämpelförordningen, och torde däråt kunnat ges följande lydelse:

»Har afiden person veterligen inom år och dag före sin död genom gåfva afhändt sig egendom af sådant värde, att behållningen i dödsboet därigenom märkeligen minskats, skall sådan egendom behandlas som om densamma funnits i den afidnes bo vid dödstillfället och skall förty egendomens värde tagas i beräkning vid stämpelafgiftens åsättande. Samma lag vare, där köp, byte eller annat sådant aftal veterligen skett och af missförhållandet mellan de å ömse sidor utfästade villkor antagas kan, att aftalet hufvudsakligen har egenskap af gåfva».

Visserligen är härmed endast sörjdt för sådan gåfva, som kommer till vederbörandes kännedom, medan däremot annan gåfva går fri från arfsbeskattning. Men då den senare kategoriens gåfvor svårligen kunna nås utan ändring i andra lagrum, och då den af mig föreslagna bestämmelsen dock icke alldeles bör sakna betydelse, har jag föreställt mig att densamma borde tills vidare kunna i stämpelförordningen ingå.

Till slut vill jag framhålla, att i Riksdagens ofvanberörda skrifvelse af 1892 uttalades, att »de smärre förmögenheterna borde fritagas». Kommitterade af år 1893 ansågo, att detta Riksdagens uttalande kunde så tolkas, att skatteplikten inom alla tre kategorierna började vid 200 kronors arf. Riksdagen var dock af annan åsikt och fastställde det lägsta skattepliktiga beloppet inom klass I till 400 kronor, medan 200 kronor bestämdes för de bägge andra klasserna.

Då emellertid motion rörande borttagandet af arfsskatt för de små arfven redan väckts i Andra kammaren, vill jag här inskränka mig till att uttala, att jag icke anser inkomsten för statsverket af arfsskatt på de små arfslotterna — under 1,000 kronor — motsvara de olägenheter af olika slag, som äro förenade med en beskattning af så obetydliga förmögenheter.

Med anledning af hvad jag nu framhållit skulle jag helst vilja, med afseende på progressionsskalorna, yrka bifall till deras omläggning för åstadkommandet af kontinuerliga skattesatser. Skulle emellertid bevillningsutskottet icke anse skäligt att själfvt framkomma med förslag till sådan principiell ändring i de föreslagna skattesatserna, vill jag tillåta mig hemställa,

att Riksdagen ville besluta,
att den tariff, som i den kungl. propositionen nr 22 afslutar 8 § stämpelförordningen, fortsättes inom alla tre klasserna i ungefärlig öfverensstämmelse med den progression, som i motiveringen till denna motion angifvits, så att de högsta skattesatserna blifva

inom klass I	6 kr. för 100
„ „ II	12 „ „ „
„ „ III	24 „ „ „

Vidare vill jag tillåta mig hemställa, att följande ändringar göras i bemälda proposition, nämligen:

1:o) Till 8 § stämpelförordningen lägges ett nytt moment af följande lydelse:

»Därest stämpelafgift, som enligt i denna förordning stadgade grunder belöper å arfvings eller testamentstagares andel, öfverstiger 3 procent å samma andel, samt boets hufvudsakliga inkomst härflyter antingen af fast egendom eller ock af handel, fabrik eller annan industriell verksamhet, äge vederbörande domstol på ansökan af arfvingen eller testamentstagaren medgifva stämpelafgiftens erläggande i skilda poster med viss tids, högst ett års mellanrum och efter fördelning, som af domstolen bestämmes. Vid ansökning, som för nu nämndt ändamål göres, skall fogas för afgiftens behöriga erläggande ingången borgen eller annan säkerhet, som kan af domstolen godkännas.»

»Utgöres behållningen i boet till största delen af fast egendom, må domstolen, utan afseende å behållningens storlek, kunna, mot säkerhet som ofvan sägs, medgifva anstånd med stämpelafgiftens erläggande i

högst sex månader efter det bouppteckningen till domstolen ingifvits.»

2:o) Till 8 § 2 mom. stämpelförordningen göres följande tillägg:

. »Har veterligen affiden person inom år och dag före sin död genom gäfva afhändt sig egendom af sådant värde, att behållningen i dödsboet därigenom märkeligen minskats, skall sådan egendom behandlas, som om densamma funnits i den affidnes bo vid döds-tillfället och skall förty egendomens värde tagas i be-räkning vid stämpelafgiftens åsättande. Samma lag vare, där köp, byte eller annat sådant aftal veterligen skett och af missförhållandet mellan de å ömse sidor utfästade villkor antagas kan, att aftalet hufvudsakligen har egenskap af gäfva.»

Stockholm den 9 februari 1910.

Oskar Eklund.